

5207
135927

Uliranda

Dramă în două acte în versuri

de

Carmen Sylva

Tradusă de

D-r A. Steerman

Muzica de Max von Weinzierl

Reprezentată pe scena Teatrului Național din Iași cu
ocazia vizitei M. M. S. S. Regele și Regina și A. A. S. S. R. R.
Principele și Principesa României

1904 Octombrie în trei zile

1956

Biblioteca Centrală Universitară
BUCURȘTI

Cota

80 542

Inventar

C135 927

RC244/02

B.C.U. Bucuresti

C135927

PERSOANELE :

Ullranda	} fecioare	D-ra AGATHE BĂRSESCU
Ormagund		D-na Aglae Pruteanu
Woihra		" Verona Cuzinschi
Herborga		D-ra Marie Cornescu
Lomajh		" Zoe Conduratu
I-a femeie		" Eleonora Dimitriu
II-a femeie		" Marcela Marcelian
III-a femeie		" Marie Gheorghiu
O femeie captivă		" Eugenia Ștefănescu
I-a fecioară "		D-na Eufrosina Momuleanu
II-a fecioară "	D-ra Natalia Marinescu	
Wodmor	} războinici	D-l Gheorghe Al. Cărjă
Arbogast		" Mihael Popovici
Wakmir		" Ioan G. Profir
Fenthor		" Const. Ionescu
Sugdmir		" Mircea Pella
Un bătrân		" Const. Momuleanu
Pastorul		" Aristide Cristea
I-ul captiv		" Gheorghe Dim. Păușești
II-a "		" Dimitrie Handoca
III-a "		" Emanoil M. Manoliu
Un băiat	" Ioan Antoniu	

Sclavi, Sclave, Popor etc.

Epoca preistorică.—Pe țărmul Mării Nordului.

[Scena înfățișează o pădure străveche de brazi, fagi, stejari și mesteacăn; trunchiuri de copaci și blocuri de piatră sînt împrăștiate pe pămînt. La dreapta—altarul; pe cite-va scări largi de-asupra—o flacăra mare, arde tot timpul. Îndărăt—marea nordului, verde-sună, cu spumă].

SCENA I-a

[O frumoasă grupă de cel puțin cinci-zeci fecioare, parte stînd în picioare, parte șezînd, parte ingenunchînd. Una stă pe o stîncă și privește departe spre mare. Zori de ziuă. Pe mare, foarte departe, lumină sporadică. Focul altarului luminează grupa fecioarelor. Stelele pălesc pe cer].

WOITHRA

Se vede foc pe mare !

ORMAGUND

Eroiș noștri, Woithra ?

HERBORGA

Corabiile, spune, sînt bine încarcate ?

WOITHRA

Crezi tu că văd aceasta în umbra dimineții?

LOMAJH

Ormagund, să rupem ramuri
De stejar pentru altare !

CORUL

Mai degrabă, rupeți ramuri
De stejar pentru altare !...

ORMAGUND

Numai să nu-l întirzie 'n depărtare fluxul mării.

HERBORGA

Știi cine-a fost aleasă din noi să fie soață
Celui invingător ?

ORMAGUND

Ullranda, mai e vorbă !

CORUL

Da, Ullranda !

WOITHRA

Și pentru ce Ullranda ?

ORMAGUND

De ce n'ar fi ales'o ?

CORUL

Frumoasă e Ullranda!

LOMAJH [suspină]

Fecioară fericită !

HERBORGA

De ce suspini, Lomajh ?
Aflat-ai oare cine a fost triumfătorul ?

LOMAJH

A fi mireasa celui învingător !

WOITRA

Și dacă
Nu Arbogast, iubitul-tu, va triumfa, ci altul ?

HERBORGA

Atunce pe-acel altul ea trebuie să-l iubească.

LOMAJH

Numai celui ce 'nvinge iubire-tu se cuvine.

CORUL [rupind crengi de stejar și punindu-le pe altar]. Da, numai cel ce'nvinge se cade-a fi iubit.

ORMAGUND

Cătați trunchi mari de arbori de-i puneți pe altar.

LOMAJH

Căci vom jertfi îndată pe cei prinși în război.

[Fecioare poartă trunchiuri de arbori, așa de ușor de par-că due gente de voiaj].

WOITHRA

O nu, pe cei mai vrednici, mai buni, i-aduce jertfa
Spre-a mulțami pe zei!

HERBORG

Dar cine e în stare
Să și vadă murind jertfa eroul său iubit?

WOITHRA

Il vreau jertfit mai bine pe-altar de cit să-l știu
Al alteia o clipă.

ORMAGUND

Acum văd foc pe mare.
Aprindeți foc ș'aice,—să-l vadă 'n depărtare.

CORUL

Aprindeți foc, aprindeți, să fie-altaru 'n flacări.

LOMAJH

Se simte dimineața!...

WOITHRA

Și ce ne-aduce oare?

HERBORGA

Slavă zilei glorioase!

CORUL

Slavă celor ce-au invins!

SCENA 2-a

(Femei aduc cozonaci. Păstori cu cătușe la git, mină turme.)

I-a FEMEIE [Cătră păstor]

Zece boi să ne aduceți pentru-ospăț.

II-a FEMEIE

Și oi — cinci-zeci.

[Un păstor aduce un urs pe umeri și-l svirle jos.]

III-a FEMEIE

Pe-ăsta-l frigem. [Ormagund il lovește cu piciorul]

PASTORUL

Cald e încă, de abia l'am înjunghiat.

[Prizonierii rostogolese blocuri de piatră și le așază unul peste altul.]

ORMAGUND

La ce atitea pietre?

I-iul CAPTIV

Ullranda ne trimite.

[arată cătușa ce poartă la git]

Nu ni se spune nouă de cit atit: să mergem.

ORMAGUND

Plecați, vederea voastră ar pustii pădurea
Ca vintul miezul-noptii.

II-lea CAPTIV

Voi ne slușiți, — și încă
Ne pedepsiți la urmă.

WOITHRA

Și crivațul urăște
 Copacii goi ce-și lasă coroana irosită.
 Plecați!... Suflarea voastră ne spurcă focul jertfei.

[Femeile gonesc prizonierii cu nufele.]

I-ul CAPTIV

Omorîți-vă ca cerbit, sfașîindu-vă 'ntre voi.
 Una nu rămîie 'n viață! [femei și captivi pleacă.]

SCENA III-a

FECIOARELE, ULLRANDA

[Ullranda avînd în mină cite-o faclă, aleargă din piatră în piatră, ține faclele întinse, sare jos și aruncă faclele pe altar, așa fel că flacăra se ridică în sus.]

ULLRANDA

Și soarele 'ntârzie, întai vrînd să salute
 Eroii—iar zefirii respiră 'ncet, șoptind
 Pădurei al lor cîntec de mare bucurie!
 S'a cumîntit și marea purtînd triumfătorii.

ORMAGUND

Gasi-vor pretutindeni altarele aprinse.

LOMAJH

Din sufletele—acelor căzuți în luptă—urcă
Văpăi însingerate încununînd altarul.

WOITHRA

Sa te gatim, Ullranda!

ULLRANDA

De ce-mi spui tocmai mie!

WOITHRA

Tu ești mireasa celui învingător.

ULLRANDA

De cînd?

ORMAGUND

Cea mai înaltă cinste ți-a fost menită ție.

LOMAJH

Tu ieși cea mai frumoasă!

ULLRANDA

O nu! Mult mai frumoasă
E Ormagund ca mine.

HERBORGA

Nu-ți strălucește fața !

WOITHRA

S'a 'ntunecat.

LOMAJH

De jale !

ULLRANDA

Ca soarele, — așteaptă
Și fața-mi să-i apară eroul, — să-i zimbească.

WOITHRA [Incununind pe Ullranda]

Aă inima nu-ți spune pe cine or s'aducă
Purtat pe scut în aier ; al cui picior călca-va
Intăiū pe țarmul mării ?

ULLRANDA

Doar unul, unul singur
Se poate 'ntoarce-alesul incununat de glorii.
De nu—și eu, ca valul, mă voiū topi pe țarm.

HERBORGA

Wakmir !

LOMAJH

Fenthor !

ORMAGUND

Sugdmir !

ULLRANDA

E Arbogast !

WOITHRA

Ba, nu e !

Nu-l Arbogast !

ORMAGUND

Știi bine ?

WOITHRA

Nu vreaū să fie dinsul
Incununat de gloriū și-ales conducător.

ULLRANDA

El mi-a jurat că o să-mi răzbune moartea tatei ;
Cu inima din pieptul aceluī ucigaș
Să-mi vindece mīnia și jaleā tineretei.
Vreaū Arbogast să-mi vie măreț și glorios.

WOITHRA

Mai știi!

ULLRANDA [sare arsă]

Eu știu! Pe dinsu-l aștept și de nu vine
Eū mor.

ORMAGUND

Ba nu, mă iartă; căci te-au ales mireasă
Acelui ce-o învinge; a lui iești, nu a ta.

ULLRANDA [Smulgindu-și cununa]

Onorurile voastre nici cînd nu le-am rîvnit.

LOMAJH

La ce atita vorbă? De te ajută zeii,
Ți-or da pe Arbogast.

WOITHRA [La altar]

O zeii, vă fie milă!
Al meu fiu Arbogast! Nu vreau noroc și slavă,
Dar fiu al meu! Ullranda să aihă toată cinstea,
Dar să nu-mi ia norocul.

ORMAGUND

Ți-i drag și la 'ndoială
Mai stai? De-a ta iubire n'ai toată siguranța?

ULLRANDA

O, inima mea slabă nu-î demnă de erou!
 Ales va fi acela pe care ani de zile
 Îl urmări ca umbra tot dorul meu, aprins
 În vijelii și 'n lupte! Lui vreau să mă închin
 Cum vîntului se'nchină mesteacănul sfios, —
 Precum pe țarmul mării nisipul tremurînd
 Se 'nmoaie cînd primește bătaile de valuri
 Și 'ngăimînd răspunde la glasul lor de tunet.

WOITHRA

Cu cită semeție vorbește!

ULLRANDA

Mai semeață
 De miî de ori, mai mîndră de cit femeia lui.

ORMAGUND

Ochiul tău scînteie, — ast-feliu să primești pe 'nvingător!

ULLRANDA

[Duce pe Ormagund înaintea scenei, pe cînd celelalte călă spre
 corăbii și Woithra se roagă la altar].

Ormagund! Tu știi c'adesea rătașeam făr' de odihnă
 Nopti-întregi.

ORMAGUND

Ca și căteaua cînd își pierde puii 'n codru.

ULLRANDA

Ca și soața vulturului, noaptea 'n jurul stincilor.

ORMAGUND

Noaptea lunecau pe iarbă pașii tăi ca niște
Raze albe a lunei.

ULLRANDA

Strigam ca și cucul
Numele-I, cerîndu-l codrului și mării.

ORMAGUND

Și-l purtau ecouri șerpuind pe valuri.

[corăbiile vin tot mai aproape]

ULLRANDA

Inima-mi ardea, uscate erau buzele ca frunza
In bătaia toamnei sure; părul pîrii 'n răscoală
Ca și turma în pericol cînd s'apropie o fiară.
Ochi-mi se 'nchideau ca floarea fără nici un strop
de rouă.

ORMAGUND

Te găseam în iarb' adese stringînd minile pe piept,
Sau rostogolindu-ți corpul făr' astîmpăr pe țarină,
Ca și animalul care-a nimicit frumoasa holdă
și s'ascunde rușinat.

ULLRANDA

Făgăduiește-mi, scumpo, să mă omori mai bine,
De cât să mă lași pradă unui barbat străin.

ORMAGUND

Nu pot! Nu știi tu oare că ast-felū ești sortită?

ULLRANDA

Atuncea, — că-mi vei stinge privirile amîndouă
De nu mi-l vor aduce pe scut pe Arbogast.

ORMAGUND

Și de-ar fi el, — dar alta i-am fi ales mireasă?

ULLRANDA

Cu neputința!

ORMAGUND

Dacă Woithra, eu, Lomajh
Herborga, — din noi una îi-am ieși 'nainte
Ori l'am urma în cort?

ULLRANDA

Ași omori-o! Inșă-ți
Pe tine, Ormagund!

ORMAGUND

Te-or pedepsi c'o moarte
Grozavă: injunghiata pe altar sau lapidata.

ULLRANDA

Ce-mi este chinul morței, de cînd cunosc pe acela
Al oarbelor iubiri?

HERBORGA

A, soarele răsare!

LOMAJH

Se văd corăbii 'n zare!

WOITHRA

Și pline, încărcate.

ULLRANDA

Mi-e pieptul calm, ca marea în preajma vijeliei
Ca dînsa o să salte cînd el mi-o fi aproape;
Ca dînsa șuera-va cu furii și răscoale
De n'o fi el.

WOITHRA

Il suie pe un scut înalt și-l poartă.

ORMAGUND

Pe cine?

WOITHRA (batjocoritoare)

Unul singur doar poate fi, Ullranda!

HERBORGA

Dar spune, spune cine-i? Il recunoști?

WOITHRA

Cum încă!

Eroul cel mai mare, privește-aici, Ullranda,
Privește cum îl poartă. Că chip mareț!

ORMAGUND

Dar cine-i?

LOMAJH

Nu-i Arbogast, imi pare!

ULLRANDA

Nu vor să-mi creadă ochii;
Ei se închid, de par-că ar fi orbiți de soare.

ORMAGUND

Ce ce rizi oare, Woithra?

WOITHRA

Rid, c'am avut dreptate.

SCENA IV-a

[Din corăbii năvălese luptători pe scenă; femei și bătrini vin din toate părțile. Se aud strigăte de Ura! Ura! Apoi se impart și 4 sau 6 luptători due pe Wodmor pe scut. Mare larmă].

TOTI

Ura, ura Wodmor! Ura 'nvingătorul!
Ura Wodmor!

ULLRANDA [Șovăie răsămindu-se de un copac]

Vai, Wodmor!

WODMOR

Fii salutată, vatră măreață—și tu, mare,
Fii binecuvîntată că ți-ai purtat copiii
La țarm și toți dușmanii i-ai înghițit în fund;
Să salutăm eroii cu brațele oțelite
Ce-aū săvîrșit mărețe și 'nsuflețite fapte.

[Fecioarele acopăr pămîntul cu verdeață și flori, pe cînd Ull-randa din ce în ce mai niurită privește cînd pe unul cînd pe altul. Wodmor sare de pe scut].

ULLRANDA

E mort? Ci spuneți! Oare el zace 'n fundul mării?
Pe cîmp? Spuneți-mi unde?

TOTI

Ura, ura Wodmor
Conducătorul ... Ura! eroū triumfator!
Slăvit de miū de glasuri să fie prințul, bravul,
Slăvit să fie Wodmor! [bat în scuturi]

ULLRANDA [cântînd]

Vai! nu e! Oare-î mort?

WODMOR

Al primăverei farmec azi ne surîde nouă
Ce-atît am stat departe de ramuri și de flori!

[O parte dintre fecioare împrăștie flori înaintea lui, cele-lalte
tîresc pe Ullranda].

ORMAGUND

Și iată floarea mîndră ce ți-am pastrat-o ție
La 'ntoarcerea acasă, viteze luptător.

WODMOR

Sublima mea fecioară! De țara mea departe
Trăit-am ani de zile—și țarina străină
Udat-am cu-al meu sînge, —iar marea înroșit-am
Cu sînge de dușman! Tu, ademenitoare
Și gingașă minune, subjuga-mă cu vraja
Privirilor! Rîdica pleoapele, să-mi pară
Că soarele de-odată toți nourii topit-a
Că să-mi suridă mie, copilului iubit.

ORMAGUND

Ce sficioas' o face privirea de eroi!

WOITHRA

Ullranda să trăiască!

HERBORG A

Zimbește doar, Ullranda!

LOMAJH

Răceala ta-î ocară pentru învingător.

WODMOR

Iubirea pătimașă ca focu-mi curge 'n vine.
Văzîndu-te, mă bucur de par-că — biruită
Mi-ar fi căzut în mină cetatea cea bogată
Și plina de comori.

ORMAGUND

Ea-î printre noi mai bună, mai tare, mai aprinsă!

WODMOR

Adusu-m'ați incoace ca să reintru 'n luptă?
Aū nu vedeți fecioara ce rece-mi stă 'nainte!

FENTHOR

De trei ori salutare! Trufașă și sublimă
Stăpîna noastră mindră, te-asemeni într'aceasta
Stăpînului ne'nfrînt.

WAKMIR

Ea merita să cadă

Prin vijelii.

LUGDMIR

E bună să scoată din sărite
Pe acel ursuz și falnic cuceritor de mări.

ULLRANDA

De soartă biruită, n'am voie, nici putere;
Trintită la picioare mă ai, dar nu m'alegi.

WODMOR

Te-aleg, comoară scumpă, te-aleg tu glas metalic,
Ce sameni într'atita cu sunetul de scut,
In cit mă farmeci dulce și 'ntreg mă stăpânești.

ULLRANDA

Ca valurile mării in contra ta mă apar
Fugind, cit pot, de tine și-a tale 'nbrățișari.

WODMOR

Dar am luptat adesea cu marea, infrinnd-o!
Tu ești a mea, fecioară, a mea pe veci. In focul
Iubirei se topește înghețul nepăsării!
...Dar să vorbim acuma de alt-ceva. Captivii
Să mi s'aduc' aice. [Cercul se intrerupe și pe cind captivii
trece, urmează]—Aceștia să fie.—
Jertfiți pe țărmul mării; cei de sub fagi așteapta,
Să li se puie fiare la git,—sînt sclavii noștri.
De grab'aprindeți focul, să se'nroșască fierul.

ULLRANDA [strigă]

Vai, Arbogast !....

ORMAGUND

O ! Doamne și Arbogast e prins !

WODMOR

E strigătul de moarte al dragostei !

WOITHRA

Captiv și pus în lanțuri să fie Arbogast ? Se poate,

ULLRANDA

Mai bine-mi scoateți ochii, să nu mai văd nimic.

FENTHOR

Răzvrătorului ce-î facem ?

WODMOR [privind pe Ullranda]

El va muri.

ULLRANDA

Mor eu !

WOITHRA

Era cu mine un frate, un prieten
Și acum să-l văd murind !

ULLRANDA

Nedreaptă judecată!

WODMOR

M'a jefuit mișelul de partea mea de pradă,
Caci inima a scos'o din pieptul unui dușman,
Pe care eu-l păstrasem ca sclav miresei mele.

LUPTATORII

Să moar'atunci!

WODMOR

Și viața a vrut să mi-o răpească.

LUPTATORII

De moarte aibă parte!

WODMOR

A vrut s'ajungă'n funtea

Oștirea.

LUPTATORII

Moarte, moarte!...

WODMOR

Dar s'a luptat eroic
Și ne-a lasat bravura și faptele 'ndrăznețe
De-apururea drept pilda și slavă pentru noi!

De-aceea vreau o moarte frumoasă pentru dinsul.
Să-l dăruim drept jertfă la zei pe-acest altar!
Mireasa mea sublimă să fie preoteasă
Și cea din urmă dată—spre a-l jertfi chiar ea
Cu propria ei mină.

ARBOGAST

Logodnica lui Wodmor!

WODMOR [Privind pe Ullranda]

Ce forță neclintită! Tu, Arbogast, vorbește,
Au nu mă port cu tine frățeste?

ULLRANDA

El traia!

Traia! traia! Și marea îi dăruise viața.

ARBOGAST

De viața-mi este silă, mă ispitește moartea.
Am fost erou zadarnic. Tu capeți drept răsplată
Fecioara scumpă mie, tot ce-am visat în noapte
Incătușat de ghețuri în marile polare,
Pe apa mării Negre, în somn, în luptă, pururi
Sau pe pământul rece, ori când dormeam cu capul
Pe scutul de metal. Iar inima din pieptul
Dușmanului de-am smuls'o, fu încă pentru ea.
El omorîse-odată pe tatăl ei și fapta
Gasi acum răsplata.

ULLRANDA

Vai mie!

ARBOGAST

Pe vecie

Mi s'a răpit sărutul din gura ei aprinsă
De dorul cărui ard. Și'n schimb a vrut ursita
Să mor de mîna ei.

WODMOR

Eroică răsplată!

ULLRANDA

O nu! o nu!

ARBOGAST

Ullranda!

ULLRANDA

Siliți-mă! Puteți?

WODMOR

Al numai datoria s'ascuți—și alt nimic!

ARBOGAST

Nu m'am rugat în viață nici cînd,—ci brațul meu
Deprins e să subjuge ori-ce îi stă în cale
Și-acum mă rog: dă-mi moartea cu mîna ta.

ULLRANDA

Sunt eu o fiară carii s'asvirle un osindit—
Ori sclavă pentru fapte ce necinstesc pe om liber ?

WODMOR

E cea mai mare cinste ce ți-am făcut, semeațo !
Fecioară—preoteasă, vei fi pentru un ceas.

ULLRANDA

O ! înlătură cu-așa cinste ! Preoția voastră ? Praf !
Omorîți-mă cu pietre, azvirliți-mă în mare
Sau călcați-mă 'n picioare, dar nu fac neomenii.

ARBOGAST

Ullranda !

WODMOR

De nu-mi dai ascultare, tu nu-mi vei fi soție,
Nici n'o să mori, cătușe purta-vă gîtul tău !
Vei fi de-a pururi sclavă lipsită de onoare
Și-așa te vom ținea.

ULLRANDA

Rămîn fără de onoare.

WODMOR

Disprețul fie-cărui îl vei avea, fiind-că
Eroului nu deteși cinstirea cea din urmă !

ULLRANDA

Lăsați-mă !

WODMOR

Cit încă acei copaci umbresc
 Altarul de lumină,—Supune-te, Ullrando !
 Va fi tîrziu pe urmă și soarta-ți hotărîta.

ULLRANDA

Și care-mi este soarta ?

WODMOR

Iea-i sabia vitează,
 Ea singură se cade să fie 'nfiptă 'n pieptul
 Lui Arbogast.—Și-acuma să-mi ferecați toți sclavii.
 Trăiască Arbogast !

ARBOGAST

Din nou mă 'ncătușează
 Scirbosul lanț de care am stat legat în drum
 De cînd a treia oară s'arata luna plină !
 Un ceas de libertate !... Să-și recunoască zeii
 Eroul de-altă dată.

WODMOR

Să se deslege lanțul !
 Plecați ! E ziua mare. [ese]

WOITHRA [Catră Ullranda]

Ce milă mi-e de tine! [ese]

ORMAGUND

Sărmana mea Ullranda! [ese]

[Toți părăsesc scena făcînd semn lui Arbogast. Ullranda are ochii ațintiți asupra săbiei pe care o ține în mină, Arbogast încrușișază brațele și urmărește pe cei care pleacă, apoi privește soarele, copacii, altarul și lasă să-i cadă brațele]

SCENA V-a.

ARBOGAST

Ascultă-mă, Ullranda. Tu sabia o lasă
Și cată 'n ochii mei.

ULLRANDA

Să-ți cat în ochi—ș'apoi...

ARBOGAST

Să mă omori!..

Și totuși în ochiul meu se află
Curagiū, mindrie, forță de-ajuns pentru amîndoi!
Aū nu mai ești, Ullrando, copilul de eroū?

ULLRANDA

Mai crud ești de cît Wodmor, mai crud ești de cît zeii!

ARBOGAST

Sînt milostiv !

ULLRANDA

Cu tine.

ARBOGAST

Cu tine ! Vrei tu oare
Să fiu ucis de-o mină străină ? Sînt a tale
Și viața-mi și gîndirea-mi și sîngele-mi.--nu vrei
Suflarea mea din urmă și cel din urmă strop ?

ULLRANDA

Nu vă dați un sînge sacru, zeii ne'ndurători și reci!..

ARBOGAST

Izvor voios țîșni-va, căci el de mult zorește
Spre tine prin toți porii.

ULLRANDA

Sunt sclavă dăruiată !
De-o sabie curată nu-s demnă să m'ating !

ARBOGAST

Omoară-mă mai bine de cît să văd pe alții
Că se ating de ea.

ULLRANDA

Ar fi și o rușine!

ARBOGAST

Fii vrednică și-omoaă pe un eroă.

ULLRANDA

Zimbești!

ARBOGAST

Sunt vesel, visînd moartea cã-mi vine de la tine,
Ca umbra unui codru, ca un reflex de soare
În roua primãverii.

ULLRANDA

Ba nu! Surîsu-ți este
Ca fulgerul ce schimbã un codru în cenușã!

ARBOGAST

Ca raza cînd sãrutã albeața unui crin.

ULLRANDA

Cînd raza este frîntã și crinul cade mort.

ARBOGAST

Nu pentru tine oare peirea mi-am gãsit?

ULLRANDA

Maî bine-ai fi în fundul oceanului.

ARBOGAST

Nu mi-ai fi stîns cu ochiul, însetoşatul dor! Atunci

ULLRANDA

Aşî fi stat zi şi noapte pe mal ca să rostesc
La valuri al tău nume—şi ele, maî miloase
Ca oamenii şi zeii, ne-ar fi împreunat!

ARBOGAST

Nu ţi-a fost dor vr'odată de-o vorbă, de-o privire?

ULLRANDA [Ducînd mîna la inimă].

Cum sabia doreşte să beie sînge.

ARBOGAST

Va!

Dar inema-mî sărută în mîna ta tăiuşul
De sabie maî dornic ca lancea unui duşman!
Vreau sîngele-mî să scalde maî bine, cald, altarul
De cit să curgă 'n mare.

ULLRANDA

Crezi tu că suat de piatra,
De lut sau de aramă, că-mi cerî ast-feliu de lucruri?
O nu, rămîn maî bine o sclavă fără cinste,
Dar nu te pot ucide.

ARBOGAST

Stii tu, fecioara mindra, ce 'nsamn 'această vorbă:
 A fi fără de cinste?

ULLRANDA

Nu vreau să stau pe gânduri;
 Căci gindu-mi se topește și pieptul mi s'aprinde
 Ca focul care arde de-apururi pe altar.

ARBOGAST

Fecioara mea, să fie—că prea sus socotit-am
 Curagiul tău?

ULLRANDA

Prea sus!

ARBOGAST

Iubirea ta de asemeni,
 Căci îmi respingi acum a o mică rugămintă,
 Tu care altă dată și viața mi-ai fi dat.

ULLRANDA

Cu drag îți dau și viața-mi; dar moartea nu-ți pot da.

ARBOGAST

Tu mă 'ntrebai, Ullranda, dacă păstrez în pieptu-mi
 Icoana ta—scrutează cu mîna, cu privirea...
 Tu singură în pieptu-mi de apururea trăești [cătă la
 soare].

ULLRANDA

Atunci eu blestăm pieptul ce mi-a păstrat icoana,
Și buzele-mi prin care iubire ți-am jurat.

ARBOGAST

Eu mor ca și un vultur țintind privirea 'n soare.
Dar genele-mi vibrează când îmi străpunge corpul,
Privirea ta. Fa bine, m'azvirle cu piciorul
De ling' altar.

ULLRANDA

Nu te 'nfiorî! Eu însă mă chinuesc de moarte
Să'nfig oțelu'n tine. O nu, nu pot s'o fac.

ARBOGAST

De atîtea ori oțelul a lunecat pe pieptu-mi;
E timp acum, Ullranda, ca să-l străpung' odată.
[Urmărește soarele].

ULLRANDA

Din mina unui dușman și nu dintr'a iubitel!

ARBOGAST

Iubește-mă, sublimă fecioară, mai presus
Ca dragostea de oameni, iubește-mă atît
Ca să mă poți ucide din dragoste...

ULLRANDA

Omoară-mă!

Pe mine

ARBOGAST

Al tău, al tău sînt pe vecie

ULLRANDA

Mai lesne mor eu însă-mi!

ARBOGAST

Fii fără de simțire

Ca stelele

ULLRANDA

O chinuri fierbinți!

ARBOGAST [O prinde în brațe și o suie pe altar]

Curagiū, Curagiū!

Vezi tu cum la picioare îți cad extaziat
 M'aștern țintind privirea-mi adînc în ochii tăi!
 Vezi pieptul meu de nimeni ne 'nfricoșat, te-așteaptă,
 Vroiește-al tău să fie și 'n clipa de pe urmă.
 Curagiū, curagiū, Ullranda! Vezi soarele se urcă
 Și nu-mi rămîne vreme! Fă să mă 'mbrace umbra
 Cea pașnică a morței cit nu ne strică pacea
 Vre-o față dușmănoasă. Curagiū!

ULLRANDA [ridică sabia și o lasă să cadă].

Nu pot!

ARBOGAST

Acesta-i

Sărutul, mult doritul. O să-mi săruți nu buza,
 Ci inema, ferbinte și-adînc, numai odată

Și pentru tot-de-auna; sărutul ce mă scapă
 De chin, de dor, de jale—și-o să mă vezi, Ul-
 llanda,
 Asemenea cu zeii.

ULLRANDA [râdică sabia]

Dați ajutor, o ceruri!

Vai nu, nu pot!

ARBOGAST

Imi pare că nu ți-s drag de loc.

ULLRANDA

Ba, te iubesc.

ARBOGAST

Lovește atunci în toată graba
 Ei vor sosi, și atunci—necinste amîndorora!
 Curagiū, curagiū, Ulllanda! Străfulgeră-m'o clipă,

ULLRANDA

[Îi vîră sabia în piept și o lasă acolo; cu amîndouă minile se ține de altar].

Te-ascult, eroul meu!

ARBOGAST

Surd! Vezi bucuria
 Ce-mi luminează fața? Nu pot cu toate-aceste

Să mor cu arma 'n piept; n'ași vrea să văd pe nimeni,
 Ci tu, cea de pe urmă, să te-oglindești în ochi-mi.
 Iea sabia,—mi-o scoate—să curgă liber, vesel,
 Tot singele din corpu-mi.

ULLRANDA [Scoate sabia și o intoarce asupra-și]

E rîndul meu la moarte.

ARBOGAST

Oprește-te! Nu-i totul ce-ai săvîrșit;—ai încă
 Să mă răzbuni, iubita.

[Lasă sabia să-i cadă și ingenuchind îi strînge capu 'n brațe]

De-acum rămîi cu bine!

Pămîntul se deschide, iar soarele mă soarbe
 În sus, spre el. [Moare. Furtuna se anunță prin tunete în de-
 partare].

ULLRANDA

O Arbogast, eroul și Dumnezeuul meu!
 Tu roua mea, suflarea, izvorul vieții mele.
 Nu vei muri! Vorbește-mi! Ți-e buza în mișcare
 Și ochiul vede încă! Traește Arbogast!
 Tu mi-ai rapit gîndirea;—voința ta de-apururi
 Fu lege pentru mine. Eram ca bietul vierme
 Pe care cade o rază și-i zice blînd: „traește!“
 Și am trăit. Privirea-i mă atrăgea, cum stinca
 O pasere stingheră atrage 'n vijelie!
 Nu mă lăsa, iubite, nu mă lăsa,—căci rana
 N-a fost ucigătoare. Eu m'am supus poruncei,

Voinței tale care mă'ncovoia, cum vîntul
 În jos apleacă bradul.—Senin îi este ochiul;
 Pe palidele-î buze frumoase, mai trăește
 Surisul cald,—un flutur pe-o floare 'n agonie!
 O Arbogast, tăcerea cumplită mă omoară!
 Atît amar de vreme te-am așteptat pe tine,
 Uscîndu-mă de doru-ți, ca griul fără soare—
 Și te-ai întors odată! Gemea simțirea în mine
 Ca vocile din codru în dimineți de Mai,

[hohot de plîns],

Ca urletele mării ce-ar fi pătruns în piept
 Ieșind apoi prin gură. Și iată-mă-s acuma
 Femeea celuilalt! O, Arbogast, zi: nu!
 Nu-s dăruiță încă, o, nu sunt încă sclavă
 S'ascult de-a sale poște salbatece.

[sare în sus]

N-ai grija,
 O, Arbogast! De-acuma jurat-am răzbunare.
 Atît îmi mai rămîne: să te răzbun,—și moarte!—

[Ridică sabia și o pune sub foc. Afară—larmă, răcnete, sonete
 de seut: în timpul scenei următoare ea rămîne ca o statuie pe altar]

CORTINA CADE

SCENA VI.

[Bărbați captivi tirase lespezi mari pe care le imprăștie prin iarba, femei și fete captivă aduc ulcioare de med și țeste de morți pe care le așază în jurul mesei].

I-ului CAPTIV

I-au înjunghiat!

II-lea CAPTIV

Pe-altare-a curs dintr'al lor sînge.

III-lea CAPTIV

Grozav popor! În fiare ei pun pe toți dușmanii,
Și cei mai buni dintr'inșii sînt puși ca să-i omoare.

[Cată spre altar].

I-a FEMEE CAPTIVA

Vedeți ce jale!

I-ului CAPTIV

În piatră s'ar zice că-i schimbată.

FECIOARA CAPTIVA

Cu drag compatimire i-ași arata să pot.

I-a FEMEE CAPTIVA [Apropiindu-se de Ullranda]

Doar noi, nenorociții, ne 'nduioșăm de tine,
 Mai bine-ai sta în fiare de cît înlanțuită
 De-un om fără de mila.

I-ul CAPTIV

Pe aproape sunt corăbii,
 Tu poți fugi de-aice și să ne iai cu tine.

FECIOARA CAPTIVA

O fugi, o fugi, Ullranda, fugi cît nu vine el.

III-lea CAPTIV

Te vei numi soție, dar sclava lui vei fi.

FEMEIA CAPTIVA

De vrei, te duc cu mine, ca să te ascund de lume,
 Ce stai așa perdută și plină de amar?

ULLRANDA

Ce 'nsamn'aceste glasuri de paseri cobitoare?
 Ajuns-am eu să sufăr batjocura și mila
 Ființei oropsite? Înături! Eu pot încă
 Să birui mina soartei, — fugiți cu mila voastră!

I-iul CAPTIV

O tu, pu! de lupoaică!

II-lea CAPTIV

Cînd nu mai au pe cine
Jertfi, ei între dinșii se sfișie 'n bucăți!

III-lea CAPTIV

Numai să vadă sînge!

FECIOARA

Și haina lor de nunta
In sînge e muiată!

I-ul CAPTIV

Intăi vroiește soțul
Să-i măsure puterea și-apoi de-abea să nască
Din trupul ei eroi!

II-lea CAPTIV

Tot groaznic! ca și dinșii.

II-a FECIOARĂ

O să-și omoare pruncii cînd-va.

FEMEIA CAPTIVA

De i-o va cere
Ingrozitorul Wodmor, — zis ursul cel de gheață.

I-iul CAPTIV

Și tocmai ca requinul, – spăimîntător al mării!

FEMEIA CAPTIVA

Ce gingaș o să fie culcușul de mireasă!

II-lea CAPTIV

O să se 'ngîne 'n șoapte de blinde turturele.

FECIOARA CAPTIVA

De sînge și cadavre.

I-iul CAPTIV

Și-or spune despre vultur
Cum inime de leșuri le fură pentru puî.

FEMEIA CAPTIVA

Luați mai bine aminte! Chiar astă-zî se mărita
Cu Wodmor și-și razbună tăcerea ei de-acum
Cu sînge.

II-lea CAPTIV

Sau cu bice de fier.

I-iul CAPTIV

Ca bicele acelea e pumnul nostru greu. Maldureros

III-lea CAPTIV

Priviți! Îi ard obraji și sinul îi tresare
Ca valurile mării.

FEMEIA CAPTIVA

Cu pietre s'o ucidem?
S'o încătușăm în fiare?

FECIOARA CAPTIVA

Azi te-omorim cu pietre!

FEMEIA CAPTIVĂ

La piept și gît ți-om pune cătușele de fier!
Știa iubirea-ți Wodmor, de aceia poruncit'a
Ș' omori pe Arbogast.

I-ul CAPTIV

O să-ți biruie trufia,
Wodmor, căci a lui e încă mai înaltă, mai ne'nfrînta.

TOȚI CAPTIVII

Ne-am răzbunat cu toții prin chinul tău, cu toții!

ULLRANDA

Viermină păcătoasă! Aū biciul nostru care
V'aduse 'n așa stare? O, vai de pielea voastră
Și de micimea voastră.

SCENA VII-a

[Alți captivi aduc animale pe lănci; fecioarele toate vin cu cununii de stejar și împodobesc mesele și altarul].

WOITHRA [Se aruncă peste cadavru]

Vai mie!

ORMAGUND

Vino, sora, la noi în brațe vino!

HERBORGA

Sa ne jelim eroul.

WOITHRA

Vai mie!

LOMAJH

Schimbă-ți plinsul

În cîntec!

ORMAGUND

Vin, Ullranda! Nu sta ca stîncă 'n mare,
Ca să înfrunți furtuna.

WOITHRA

O, vai de-a mea iubire!
Tu Arbogast! Mai bine m'ași fi ucis eu însă-mi
De cît să-ți cat în ochiul de-apururea închis.
Vai mie, ce mă fac!

ORMAGUND

Ci nu sta impietrită
 Și fără plîns, Ullaranda ! Coboară-te și lasă
 Să curgă neoprite pe sinul meu acele
 Șuvoaie mari de lacrimi ce ți s'au strîns sub gene
 Și ard, curgînd în peptu-ți, ca stropi de plumb topit !

LOMAJH

O, vin Ullranda—lasă veghiarea lingă mort ;
 Acuma ești mireasă, acum ne ești stăpîna,
 Trăește și iubește, iubește ce-ai urit.

ULLRANDA

Imi cereți lacrimi ? viața ? iubire și simțire ?
 Dar voi cunoașteți oare iubirea ?

WOITHRA

Nu, noi nu !
 Tu singură simțit-ai adînc focul iubirei
 Cum clocotește 'n sînge, cum inema o roade,
 Cum desrădăcinează.

HERBORG

Ci taci odată, Woithra !

[Bătrînii intră încet neobservați de fecioare și-ascultă]

WOITHRA

Vroia! să-l vezi în flacări—și ți se 'ntoarse rece,
 Ca sabia de rece. Îți cunoștea iubirea
 Și te știa, —de-aceea a vrut ca să-l omori.

ORMAGUND

Dar tac! odată Woithra! Și vîntul obosește
De vaetele tale!

ULLRANDA

De ce n'o lași să plîngă?

HERBORGA

Rușine ție, Woithra!

WOITHRA

Rușine jalei mele!

Dar laudă și cinste Ullrandei, c'a putut
Mărturisi iubire lui Wodmor! Cinste ei!
Onoare și putere și glorie acelei
Ce s'o pleca sub pumnul lui Wodmor — ca și drugul
De fier care se moaie sub arșița de flacări.
Onoare ei și slavă! Din săbiți pat să-i faceți.
Nici fiu, nici fete n'aibă — ci vipere și lupi.
Vai mie! Vai! Vai mie!

LOMAJH

Ești tu de tot smintită!?

ORMAGUND

S'o știi, a ta jelire mai tristă nu-i ca vîntul
Ce suflă făr' de rost. Pe cine 'nduioșază
Cu plînsul lui? Și norul prea încărcat de lacrimi

Il ocolește 'n grabă. Un susur sec de frunze
 Ingînă doar suspinu-I ce piere fără urmă.

ULLRANDA [obosită]

Lăsați-o ! Cine știe ! Poate-a iubit aeve !
 O 'ngînă doar ecoul ! Dureri ea nu mai are
 Și poate să tot plingă.

ORMAGUND

Nici temere, nici ură,
 Nici dragoste, nici lacrimi ! Ci de pământ străină
 Așa păzește-altarul logodnica lui Wodmor !

SCENA VIII-a

[Mare larmă. Răshoinicii năvălesc în scenă și voesc să ridice
 cadavrul, Ullranda îi dă în lături]

I-ul RAZBOINIC

Serbarea nu va 'ncepe pân' nu-l căram de-aice.

II-lea RAZBOINIC

Cit nu s'adună corbit în jurul țestei sale
 Nici unul n'o să-și umple nici nu-și golește cupa.

III-lea RAZBOINIC

Chiar Wodmor poruncit-a să ridicăm cadavrul.

II-lea RAZBOINIC

De-ar asculta Ullranda.

ULLRANDA

Ascult pe Arbogast.

[Aștern cadavrul pe crengi de brad, Ullranda coboară și urmează ca în vis].

SCENA IX-a

WODMOR [Întinde brațul înainte]

Mergi unde?

ULLRANDA

După mort!

WODMOR

Aici ți-e locul, lângă mine.

[O ia de braț, ea se smuncește].

ULLRANDA

Nu pot să sufăr lanțul

WODMOR

Și totuși trebui-va
Să-l porți tu, răzvrătită, sălbatecă mireasă.

ULLRANDA

Vre un bărbat văzut-ai cu marea logodit ?

WODMOR [Furtuna s'apropie]

De sigur ! Soțul mării e uraganul care
 O biciuie și joacă în pletele ei crețe,
 Se culcă după poftă pe sinul ei cel moale
 Și flacăra prea vie din ochiul ei o stinge
 În sărutări și iarăși în ochi îi o aprinde
 Astimpărind minia-i. Acuma o stirnește
 Din nou până la furii și pân' la istovire.
 Apoi o stringe 'n brațe duios și blînd, de-o face
 Să geamă cu suspine ca un copil în somn —
 Lasîndu-se pierdută și fără de vroînță
 Cu zimbet și cu tremur cîtînd în fața lui.

ULLRANDA [reee]

Iar uraganul moare cînd îl înghite marea.
 Domnește o tăcere de-apururea adincă
 Pe un mormînt deschis.

WODMOR

Frumos mormînt, de flori !
 Scoboară par'că cerul din înălțimi albastre
 Sa-mi facă pat de nouri spre fericită tihnă
 În flacăra de fulger, în uruit de tunet,
 În ocean de nouri—odihna de erou ;
 Mormînt precum în viață orî ce viteaz visează,
 Mormînt de dragul cărui și moartea este dragă.

ULLRANDA

Eu te urăsc, o Wodmor!

WODMOR

O, știi! Știam eu bine
 Că unde nu-î iubire, ușor se naște ură,
 E mai vrăjita ura ca dragostea. De aceea
 Eu te-am împins la fapta pe care-ai săvirșit-o,
 Ca să nutrești în contra-mi o ură fără margini!
 De-l ucideam eu singur, ușor ertaî, Ullranda,
 Un pas al geloziei. Urește-mă, iubită,
 Cum marea înspumată urește stinca tare.

ULLRANDA

Din ochii mei privirea așî vrea să s'ațințeasca
 Asupra'ti, aiurită,—privirea unei moarte—
 Intr'o jelire tristă și veșnică și mută;
 Iar buza mea să fie ca buza unei moarte
 Și palida și rece, dar groaznica-i răceală
 Să te străpunga până în inimă și 'n oase,
 Să sece a ta putere și să te 'nfioreze
 Cu-o spaimă neștiută.

WODMOR

Copil ce ești! Cînd oare
 M'am îngrozit vr'odata?

ULLRANDA

Acum întâia dată
 Să știi ce este spaima! Să simți atîta teamă,

Ca inima sa'ți salte și 'n fie-ce bătaie
 Sa crească pân' ce valul de singe să ajungă
 La buze și să scalde paloarea lor de ghiată,
 Atît de mult să tremuri!

WODMOR

Tot încă-ți mai ard ochii
 Ca fierul ce scinteie. Și inema tresaltă
 Vijelios în pieptu-ți! Că fragit moi și rument
 Ți-s buzele frumoase. O nu, nu-mi este frică,
 Nu simt înțepeneală, nici frig, nimic, nimic!

ULLRANDA

Ei bine-ți fac atuncea primirea calduroasă
 Cum e cînd arde codrul, în sinu-i pustiind
 Și vietăți și cîntec și zgomot, ne lăsînd
 Macar un vierme 'n viață,—ci numai o cenușă.
 Cenușa este urma dorinței de-a trai.

WODMOR

Ești tu în stare?

ULLRANDA

Sigur!

WODMOR

Pe viață și pe moarte
 Luptăm atunci, Ullranda.

ULLRANDA

Luptă, moarte, viață — nu!

WODMOR [întorcîndu-se]

Priviți, nu zboară corbi! spre turnu-acei pe care
L-ați pus pe Arbogast?

RAZBOINICII

Și nici o umbră 'n zare. E albastru încă cerul

WODMOR

Ne așezăm la mese,
Dar stăm în așteptare cu-ospațul pân'ce corbi
Or să ne dea semnalul. Tu vin' cu noi, Ullranda,
Iea loc de mine alături — și mina ta mi-o ține
Pe umăr, vin' de-atinge pe acel care-l urăști!
Neconținut să-mi umpli de băutură cupa,
Că s'o golesc într'una, să beau întru izbînda
Războiului cu tine.... [Toți războinicii încujoară mesele, ră-
zămăți de scuturile lor. Pe unărul fle-căruia pune mina cite o fe-
ciară, iar în a doua mină fie-care din ele ține țesta în care sclavele
toarnă mereu din ulcioare. Furtuna se apropie. Scena trebuie să se
împartă în unele grupe pitorești și să fie în continuă mișcare].

Vedeți ceva, băeți?

BAETUL [pe stîncă]

Da, da, în depărtare un negru punct s'arată.

WODMOR

Convoiului cel negru de corbi o să-1 urmeze
 Și vulturul hrăpareț. Ce tremură pe umăr
 Mînuța ta, Ullranda ?

ULLRANDA

Fiind-că băutura
 Cu spumă fierbe 'n țeastă.

WODMOR [cătră băeți]

Figura lui cea pală
 Colo se vede încă privind spre ceruri, cruntă !

UN BAIAT

N-o vad, ci ca un nour de-asupra ei plutește
 O umbră.

WODMOR

Dar, Ullranda, de ce ți-1 răsufierea
 Atit de grea ? Ea iese din pieptul tau întocmai
 Ca vîntul cînd lovește în pînza de corabil
 Și-o umflă cu putere.

ULLRANDA [încet]

Fiind că țeastă mișcă
 De par'că, minioasă și aspră, povestește
 Nelegiuita faptă ce stă să se 'mplinească.

WODMOR

Baete, nu se lasă al corbilor șireag?

BAIATUL

Ba, chiar acuma unul din corbi îi scoate ochii.

WODMOR

Ci spune, de ce oare ți se 'nfiară corpul?
 E vintul toamnei care te scutură ast-feliu?
 Și pielea-ți este 'n tremur cum apa liniștită
 Vibrează sub o boare ușoară, sau cum frunza
 De fag cînd se 'ncălzește aproape de-un altar,
 O încrețește par'că fiorul morței reci.

ULLRANDA

Fiind-că mă atinse suflarea rece a morții,
 A morții ce pîndește să te înhațe odată.

WODMOR

Baete, ia mai spune, ce vezi acuma nou?

BAIATUL

E-ascuns de tot eroul de-al corbilor puhoiu!

WODMOR

Să'nceapă dar serbarea cu cîntece voioase!
 Nu vrei să cînți, Ullranda, tu cîntecul dintaiu
 In cîntea mea?

~~ORMAGUND~~*Ullranda*

Mai bine ți-l cînt pe cel din urmă.
Las pe Ormagund să'nceapă.

WODMOR [golind cupa]

Tu toarnă-mi, fata mea.
Ce vezi în scutul tău?

ORMAGUND

Capul mindrului erou
Stă încununat de lauri pentru fapte și victorii.
Hortrun îi zic pe nume.

CORUL

Salbatecul Hortrun!

ORMAGUND

Venia cu pasul sigur chiar cînd calca pe morți,
Căci ochii stinși de morți mult îi placeau.

CORUL

E mort Hortrun!

ORMAGUND

Corăbii douăzeci – pe toate le umplea
De oasele acelor ce-i biruise el.

WODMOR [cătră Ullranda]

Oasele lui Arbogast ți-or străluci frumos
Drept salutare mută iubitei mele dulci!
[tare] Wakmir, tu povestește-mi în ce chip l'ai ucis?

WAKMIR

În floarea tinereții și beat de atitea lupte —
Și singele avea miros ca valurile mării

CORUL

Valul mării!

WAKMIR

Și corbi il despuiau, sârmanul
De piele, iară capul il am cu mine aici.

WODMOR [cătră Ullranda]

Îți mirosea și ție singele pe-altar? [tare] Fenthor,
Ce-ți zice ție scutul? Lomajh, umple-î cupa
Cind ea o să ne spue povestea.

CORUL

Povestește!

LOMAJH

Cupa mea e țeasta eroului cu barba
Ca un stufiș de deasă. El mereu pășia 'nsoțit
De urlete de lupt.

CORUL

De urlete de lupt.

LOMAJH

Plesnea de pradă multă bogatul cort al său ;
Luase două-zeci femei de la viteji
Și le ținea la dînsul : cu toate avea feciori
Prin codrul des și mare a fost venit la noi.

CORUL

Prin codrul mare, des.

LOMAJH

Și groaznic era glasul,
Ca furia furtunei ; cutremura o lume
Puterea-i de erou.

WODMOR [cătră Ullranda]

Ullranda și feciorii
Ce o să-mi naști, pași-vor innăbușind pămîntul.
Un codru 'ntreg va naște din coapsa ta ! [tare]
Vorbește !
Ce-ți spune scutul, Sugdmir ? Tu, Woithra, um-
ple-i cupa.

WOITHRA

Vad capul de erou cu negru păr și des.
Din insula ne vine pe unde din nisip
Cresc brazil ; și e falnic ca soarele.

CORUL

Ca soarele!

WOITHRA

Cum-va cine-l atinge își simte mîna rece!
În luptă părul lui s'a rădăcat.

CORUL

S'a ridicat

Coama de taur.

WOITHRA

Pentru ca să ajungă 'ncoace
A spintecat el valul.

WODMOR [cătră Ullranda]

De cînd atins-ai corpul
Lui Arbogast, cel rece, te'nfioară încă
Răceala

[tare] Povestește cum l'ai putut ucide.

SUGDMIR

Din lancea mea săgeata trecu prin părul lui
Și păru-l, ca și coama de armăsar zburînd
Statea vilvoiu în vînt.

CORUL

In zbor și gîfăind.

SUGDMIR

In mîna mea ținut-am eu inema-î vitează,
De buze mi-am lipit-o, de par'că ași vrut
Să mă hrănesc cu ea.

WODMOR [cătră Ullranda]

Inimele-ți plac, Ullranda
De-aceia, bucurasă, omori pe ceialalți! [tare]
Fecioarelor voinice, cîntați acum, cîntați,
Pentru cei morți! [Războinicii rup bucăți din animale]

HERBORGĂ

Toți morții ce-î ucideaū eroii
Pe cîmp stăteau trei zile pan' să-î atace corbi.

CORUL [de fete]

Și oasele pâlira stînd sub cer.

WODMOR

De ce
Ullranda, torni in cupă cu atita 'ncetineala?

[Furtuna se întetește, se întunecă]

HERBORGĂ

Zburau ca norii grei de ploaie
Și aripele atingeau pe cîmpie
Șămănături.

WODMOR [cătră Ullranda]

O sa primești răsplată 'că ai tăcut atita

HERBORGA

Priveaŭ biruitorii la cei uciși de dinși !

CORUL

Iar morți se rinjeaŭ la luna plină.

HERBORGA

Le scinteia podoabe de pietre la urechi.

CORUL

Iar corbi toți cîriiau

WODMOR

Și Arbogast, Ullranda.
Se va rinji la luna, de vei iubi pe Wodmor.

HERBORGA

Venea răsunset jalnic din fundul mării par'că
Plingeau acolo morți.

CORUL

Jelea ființa mării.

WODMOR [Cătră Ullranda]

Ca plinsetele acele și-al tău o s'amuțească
In furiile mării. [Fortuna mai mare, întunerecul crește]

HERBORG

Și valul se revarsă
Ca să ne fure morții.

CORUL

Și morții pier în valuri

WODMOR

N'am săvârșit vr'o faptă, mai vrednică, Ullranda,
S'o pomenești acuma în zi de sărbătoare?

ULLRANDA

Ba da! Voi zice slavă măreței tale fapte;
Ea-i vrednică de tine, erou, conducător—
Și-i glorioasă.

FENTHOR

Ura, logodnica lui Wodmor!

WAKMIR

Ullranda, ura! Ție să-ți nasca doi-spre-zece
Feciori și fete—care să-ți samene 'n putere
La chip și fapte.

SUGDMIR

Ura, sălbatecă fecioară,
Copil iubit al mării care-ți alintă gingaș
Piciorul de zapadă.

CORUL

Ura, fecioară !

SUGDMIR

Tovarășă de jocuri cu vîntul.

CORUL

Cu vîntul.

SUGDMIR

Cu vîntul de hirjoană, tu smulgi copacii tineri.
Tot el îți fura ție din parul uriaș
Parfumul, ca să-l poarte pe mări în depărtare
Ca mirosul de iarbă.

CORUL

Ce da doruri și la cei mai viteji

WODMOR

Fa să-ți vuiască voacea ca vîntul care 'nvinge
Copacii și al cărui răsunset geme 'n stînci
Și 'nvie forțe ascunse în piepturi omenești.

CORUL

Sune a ta voce ca murmurul de mări:
Dulce în turbare, rea în alintări.

[În timpul cîntecului se întonecă de tot; furtuna crește în uragan, copacii se elatină și se frîng, fulgerul aprinde un brad și o corabie, fulgerele și tunetele nu conțenesc, marea amenință să năvălească în scenă].

ULLRANDA

Cu arma Wodmor își tăiașe cale
Printr'un codru de lănci ucigătoare!
Îi oprea mersul sîngele curgînd în valuri,
Iar din craniî frite și turtite
Crierii țîșneau zburînd spre ceruri;
Dar de-odată-l nemeri trăsîndu-l
O măciucă și-l culcă; pe pieptu-i
Apăsa de-acum piciorul dușmanului
Iar acesta ridicase brațul să-l doboare
Cînd el însuși fu zdrobit de-o lovitură grea.
Wodmor, infiripat de stropii calzi de sînge
Se sculă strigînd mîntuitorului:
„O frate! Mulțumire și dragoste pe veci!“
După luptă amîndoi dădura mîna
Și frațește dintr'o cupă aû baut.
Wodmor zise: de-acuma înainte
Frate drag, noi împărțim tot ce va fi
De împărțit—iar ce nu-i cu puțință
Rămîne—al tău, tu scump mîntuitor!
[mai tare] Wodmor și-a ținut cuvîntul dat.
Wodmor a silit pe-aceea care ani de zile
Fuse dragă fratelui, ca să-l omoare;
Căci fecioara nu putuse fi 'mpărțită.

Scările altarului măi fumegă de sînge
 Și corbiî îi scot, lacomi, ochii din orbite
 Iar vulturii iaă pradă inema-i din piept, —
 Inema lui plină de curagiū, — aceea —
 [tare] Care n'avū frică, ci făcu să-mi nască
 Un suris pe buze, vrînd să-mi dea putere
 Să-i infig odată sabia in piept,
 Cînd îi dam iubirea ce i-am fost jurat.
 [strigă] Slavă ziceți dară lui Wodmor, eroul,
 Slavă dreptului domnitor de oameni,
 Slavă ție, Wodmor, ucigaș de frate,
 Tie, ripitorul cinstei, libertăței,
 Slavă cu!

WODMOR [spunegînd de furie]

Femea nerușinată, taci!

[Vuel asurzilor, strigăte]

WODMOR [intrecînd vuelul]

Dați încoace verigele! Dați lanțul!
 A mea-i femeea asta! Vreaū s'o învaț odată
 Să aibă frica de stăpin!

ULLRANDA

Dacă 'ndrăznești de altarul acesta să te-apropti,
 Tu, ucigaș de frate, dacă 'ndrăznești să calci
 In sîngele ce-l scaldă, atuncea...

WODMOR

Barbați! smulgeți-o de la altar.

Apucați-o,

Tiriți-o de par pîna la mine !
Ce șovăiți ?

[Bărbații năvălesc asupra Ullrandei. Ea scoate sabia din foc înroșită, și iea poziție de apărare].

ULLRANDA

Veniți! au nu vedeți

Că-s singura și-n fața-mi o sută de bărbați ?
V: temeți de-o femeie ? Smulgeți-o de pe altar !
De sabia 'nroșită atinge-vă-ți, eroi
Și rideți, dacă frige..-

WODMOR

Fugiți, mișei ! Eu singur pot imblinzi o fiară
Și sabia 'nroșită îi voi lua-o.

ULLRANDA [îi străpunge peptul cu sabia]

Iea-o!

[El se elatină și cade răcnind, horecînd la pămînt. Uraganul crește].

TOTI [Strigînd de la o laltă]

Omorîți-o! Dați cu pietre !
Legati-o 'n virful stîncei !
De foame las' să moară ! [o tirese în fața scenei]
Iepele sălbatece
In bucăți s'o rupă !
S'omoare ea pe Wodmor ! Vai ! [Ullranda rece ca ghiața]
S'o rupă armăsarul !

S'o îngropăm de vie!
 Spînzurați-o de copaci,
 Ca s'o biciuim apoi!
 S'o îneacă de zeci de ori,
 Dar să n'o lasăm să moară!
 Dați cu pietre, dați cu pietre!

FETITE [Încunjuriînd pe Ullranda]

Murim și noi cu dinsa!

UN BATRAN

[Vine în mijlocul lor, pune mina pe umărul Ullraudei. Furtuna se liniștește].

Noi bătrini hotărîm-alt-feliu
 Soarta ei: o să rămîie 'n viață

ULLRANDA [Îngenunchind]

În viața? Nu cer mila! Primesc cu bucurie
 Ori-care chin—și fără de groază îndura-voi
 Tot ce veți vrea, dar viața, o nu! vă rog, o nu!
 De miî de ori mai bine vreaî moartea de cit viața.

BATRANUL

Vezi, fîca mea, bătriniî te-aî osîndit și vorbeî
 Ce noi rostim se 'nchină și capul nostru însuși,
 Datoare ești, Ullranda, să ispășești cu viața
 Ce-ai făptuit. [Furtuna tace, suflări ușoare s'aud încă]

ULLRANDA [plînge]

O, mila! Eî zac aici ca ramul

Strivit de vijelie și te implor : dă-mi moarte.
Te rog, te rog, cum fiica de tatal ei se roagă,
O lasă-mă să mor !

BATRANUL

Zadarnic ! Noi suntem
Aleși spre judecata fiind că nici o jale
Nu ne înduioșază, nimic nu ne 'nspăimintă.
Nu-i farmec să ne miște, — iar plînsul ni se pare
Atit cit ori ce ploaie. Zadarnic dar te vaieți.

ULLRANDA

Ma părăsește vlaga!

BATRANUL

Pacat de-atita plins.

ULLRANDA

Și plîng cu toate aceste ; eu plîng cum plînge fluviul
Ce ghețurile poartă cînd vine primăvara :
Le simte grea povoaară — dar, nevoit, le poartă
De-ar fi cu-a sale valuri, gemînd să surpe malul.
Eu plîng ca și ghețarul ce 'ncrement în noapte
Zadarnic vrea să-și scurgă șuvoaiele în vale.
Eu plîng ca deznădejdea.

BATRANUL

Ca stincele de-aramă
Noi stăm și nu ne mișcă, nici nu ne întristează
Răscoala ce frămîntă acum simțirea ta.

ULLRANDA

Spaimintator batrin! N'am tremurat in viața.
Ma tem cu toate aceste de tine și mă sperii
Ca fiara fugărită.

BATRANUL

Nu tremura, asculta!

ULLRANDA

Nu mai privi la mine cu ochii tai de gheață,
Tu mă subjugu cu dinșii și mă silești s'ascull.

BATRANUL

Nu 'ngenunchia, copilă, ci urcă-te pe altar.
[Ullranda urmează cu încelinață, nemulțumită de gestul bătrînului
care arată cu hotărîre spre altar].

Incununați, fecioare, pe preoteasa voastră.

FETELE

[Ii cad la picioare și-i sărută poala hainei].

O, mulțumim din suflet, bătrîne înțelept
Ca 'nțelepciunea însă-și.

RAZBOINICII

Și călăuză bună
Celor fără de sfetnic. [Ullranda își frînge minile].

BATRANUL

De azi ești preoteasă,

Căci nu mai ai simțire în suflet, ești călită
 În foc ca și oțelul pe care-l înroșise-și,
 Ca să-ți răsbuni. Cu mâna nu-ți tremura de-acuma
 În fața unei jertfe umane, cind cu mâna
 Tu ți-ai ucis iubitul; nu vei iubi pe nimeni
 Tu care pedepsit-ai minciunile iubirei.
 Nici vină, nici durere, nici bucurii, nici frică
 Nu-ți trebuie și ast-fel vei sta de-apururi sfintă
 Și 'mpodobind altarul.

TOȚI

[Apus de soare peste toate valurile și luminind pe Ullranda].

Slavă preotesei
 Neprihănită, slavă, Ullranda, slavă ție!
 [Ţi aruncă la picioare cunună și ramuri]

ULLRANDA [ineet]

Nici mamă, nici soție! Stingheră ca și vremea,
 Intunecată 'n suflet de 'nfiorarea morții,
 Slavită și-adorată de viermii omenești,
 De cine nu mă știe și n'are ce să ceară
 Ființei fără suflet, de cit puterea doară
 Nepingărită 'n veci.

C O R T I N A

